

Megérinteni egy nőt

A HÚS ÁRA

Csupa hó lett az arcom, mire a kapuba értem. A vállamon két hatalmas szatyrot cipeltem, anya hosszú listát írt megint. Legalábbis ma, szombat lévén az a cetli került a kezembe. Tudtam, hogy máshogy lesz nehéz a pakk, ha már nem lesz, amikor majd feleslegessé válik a lista, mert nincs, aki egy kiló gombát bepanírozzon, és a leveszöldségből sem kell két csomag, hiába mosolyog kedvesen a piacon az eladófiú. Édes legyen, puha legyen, mondogatta, mikor a listát a kezembe nyomta, az oldalához viszont most kemény és savanykás almák ütődtek, persze, hisz én inkább azt szerettem, ő meg már úgyszem eszik, talán lehet ennyit csalni az étellel. Hát-ha dohog majd odafönt, hogy de fiam, máskor hozzáal rendes almát. Nem ezt kértem.

A húsokkal kezdtem. A pulykaszárnyat a lány tegnap nem ajánlotta, pedig jobb lett volna letudni pénteken, akkor a kutyának is megfőzhetem. Így vasárnap eszik csak, korábban nem jut rá időm. A pénz nem számít, szúrtam hátra. Nálunk még a kutya is pulykaszárnyat eszik, mi?! Ezzel őt akartam bántani, de ilyenkor alkalmi süketté változott. Volt valami idegesítő pajkosság a szemében, mint aki maga is tudja, hogy nevetséges ez a színjáték, de különben minek éljen. A piacon az eladó lány alulról vett ki egy szárnyat, és amíg műanyag fóliás kézzel nyiszatolni kezdte a forgóknál, én a májat néztem elmélyülten, mint aki azt várja, mikor mozdul meg az élettelen halom a tálban.

Akkor már évek óta nem ettem húst. Manoklein a májat kifejezetten gyűlölte, ezért azt Chilia ritkán csinált. Olyankor mindenki kétszer szedett, tudtuk, jó ideig nem kerül sor rá. Cukkoltuk gyakran érte. Manoklein egy idő után nem nevetett a vicceken, csak szomorú lett a szeme, egyre szomorúbb. A körmét akkor már évek óta rágta, kérdezgettem gyakran, mitől fél. Nem válaszolt, csak elkezdte dugdosni a kezét. Nem láttam, ahogy a tányért pakolja ki, vagy ahogy a szalvétát hajtogatja. Nem láttam azt sem, ahogy mossa a fogát. Lágynak lenni rég elfelejtett, a köveket, amik között ekkor már otthonosabban mozgott, mint a lakásban, egyáltalán nem kellett simogatni, csak kapaszkodni beléjük minden erővel. Inkább a köveken, mint egy másik ember érintésén múljon az élet. Nem vettem észre, ahogy a testvéremnek eltűnt a keze. Sokkal később tűnt fel az is, mennyi mindent tesz anélkül, hogy bármihez hozzáérne, így épülhetett a hazugság. Számára a test csak nyűg volt, kényszer és börtön, azt hitte, dühében kezdi el bántani magát, de azt hiszem, egyszerűen csak félt.

Ő már tudta, a test tud aljas lenni. Kellő tisztelet híján szolgává tesz bárkit, és nincs senki, aki megállíthatná.

A pult mögött felszisszent az eladó, minden második bemetszés sikertelen volt, olyankor rendre elmondta, bezzeg otthon elsőre menne, aztán rám nézett, én visz-

szamosolyogtam, ő pedig kést cserélt. A csirkemelleket hosszában vágta háromfelé, gondosan becsomagolta őket, én bőséges borralalót adtam. Így volt mindig friss a szárny és a csirke is. A konyhában ültem, amíg főtt a hús. Anyának roston kellett volna, de ma csak a kutyára gondolok. Fűszert tilos, egy csipet só, vajon ő érzi-e a különbséget. Mert anyámat nem látta sosem, mindig én vittem ki a főtt húst az udvarra, de ez hülyeség, az állatok éreznek, érezte a kutya is, hogy anyám meghalt.

A gombásnál jutott eszembe, mikor kezdődött. Anya akkoriban tejfölös gombát csinált, az volt Manoklein kedvence, ebéd után még kétszer-háromszor visszament kenyérbéllal tunkolni, pedig nem volt sosem pákosztos, mint én. Később Azulejónak gyakran csináltam én is, szigorúan konzervből, ő talán sosem értette, hogy miért, de tudtam arra fogni, hogy Lisszabonban drága a friss gomba, meg nem is szép. Gombafej méretűek voltak a foltok is, amikor anyám megbetegedett. Apró kis kerek fejek Chilia lapockája alatt. Utóbb megtudtam, ez valójában gyomorfertőzés, de az orvos nem mondott mást, minthogy akkor innentől négy-öt hét. Chilia iszonyúan szenvedett. A bőrén először csak azt vettem észre, hogy olyan, mintha gyöngyözni kezdene, de hólyagok voltak, egyre duzzadó, feszülő kiütések. Elolvastam mindent, amit a neten találtam, a bányahimlő volt a ludas és a legyengült immunrendszer, nem volt mit tenni, egy életen át lappangott benne a betegség. A szárnyait vágd le a madárnak, ezt ismételte, amikor lázalmában félrebeszélte. Én ott ültem az ágya mellett, de igazság szerint a kialvatlanságtól nem tudom eldönteni, anyám valóban beszélt-e, vagy csak én kötöttem össze a mondatokat. Mert ahogy teltek a napok, és a foltok egyre nagyobbak lettek, arra gondoltam, Chilia Bhaaba szárnya tollanként hullik, az, aki odafönt van, egyesével tépkedi a tollakat, és attól vörös a hátán a bőr, attól vannak a hólyagok is. A szárny hullt helye.

Hiába kenegtettem, ecseteltem egyesével, a hólyagok fakadni kezdtek, végül összefüggő nyers húsfelületet alkotva anyám hátán. Mint az öv, írták, és én még meg is lepődtem, hogy innen a név, logikus, a nyelv romantikája végtelen. Övsömör. Chilia Bhaaba, aki olyan nagyon szeretett fürdeni, aki olyan kínosan ügyelt a felszínre, illatos legyen és ápolt, lassan egy hete a fürdőszoba közelébe sem ment. Nedves ronggyal töröltem át, aztán jöttek a lapok, az égési sebekre való gézzel fedtem be, hiába. Mert újra és újra kifakadt, felhólyagosodott, olyan volt anyám teste, mint ősszel a föld, újabb és újabb cseppek áztatták szét, én pedig tehetetlenül tartottam a kezemben maradt bőrdarabokat.

Közben radikálisan fogyott. Nem bírt enni, nem is lett volna jó, azt is kiolvastam, a rossz emésztésű belek belülről is nyomják a bőrt, így két oldalról préselik anyámat, ha kívülről nem szakadna, repedjen belülről. Éjjel, amikor álomba ájult, imádkozni kezdtem, az ágya felett lévő feszületet szuggeráltam, és káromkodtam, hogy ha vagy, te, kurva isten, miért hagyod, hogy így szenvedjen bárki. Az álomban nyugodt volt, így csinált belőlem hülyét megint, a fájdalomtól nem torzult el Chilia arca, néztem, milyen pöttöm madárteste lett pár nap alatt, milyen szép madárlelkű asszony az én anyám, David Einsof igaz szerelme.

Egy hét után tudtam meg, van egy csodaszer, római kömény, rozmarin és oregánó keveréke, ami két nap alatt meggyógyítja. A felszabadultság-érzés elmondhatatlan. Három fűszer mindössze, és vége a fájdalomnak, eláll az eső, és van esély arra, hogy visszanőnek Chilia szárnyai. Ami utána következett, nem hittem el. Ko-

rábban láttam a boltokban mindegyik növényt, mert friss kellett, cserepes fajta. És most két napig jártam a várost, boltról boltra, nem volt sehol friss oregánó. Hazatérve a kapuban rogytam le, erőt kellett gyűjtenem ahhoz, hogy megint meglássam anyám testén a hólyagokat, az volt az a pillanat, amikor elsírtam magam, hogy ezt nem bírom tovább. Nem létezik, hogy nincs az egész városban. Anya szigorú tekintettel fordult volna el, hogy ilyen nincs, fiam, mindenre van megoldás, faszántos harangot öntünk, ha kell. Igen, mama, de én nem akarok harangozni tovább. Ezt ő már nem hallotta volna. Elmondta, amit kellett, a többi az én dolgom. Ha oregánóhiány van a városban, akkor másik városba kell menni érte. Ha ott sincs, akkor országot keresni mást. Olyat, ami élhető, amiben minden kertben nő fűszernövény, mikor milyen betegségekre készül belőlük gyógyír. Rendben, mama, lesz rendes ország, rendes város, rendes oregánó, csak kicsit bírd ki még. Mit tudta ő, hogy lángokban áll körülötte minden, hogy lassan nincs hova elmenni, mert mindenhol ugyanaz van, nincsenek kertek, csak kiégett, sóval beszórt földek, amiket gúnyosan otthonnak nevez egy egész kontinens.

Anyám a keveréknek hála egyre jobban lett, elkezdtek leszáradni a sebek, szép varas lett a szárnya helyén a bőr. Ragaszkodom a képekhez. Anyámat jobb szeretném angyalnak látni, akinek még a szárnya helyén is hegek nőnek, annyira irtózik a szabadságtól. Január van, egy másik év, kong a piac. A pult mögött dermedt a szív és a tüdő. Dohog a csirkés, hogy nem embernek való ez a hideg, bólogatok, anyám is utálta. Mondom neki, hogy egész életemben menekültem anyámtól. Most, hogy nincs, folyton hozzá beszélek. Rám néz, piros a keze, azt tördelve kérdezi, hát akkor mi hiányzik ennyire. A menekülés.

TALLÉR EDINA

Nem tér vissza

Üres a ház. Együtt építettük régen. Az erdőben, a folyó mentén, mint a mesékben, élt egy ember, ő volt a barátom. Utoljára négy éve láttam, novemberben, az első szombaton. Üzenetet írtam neki a hóba. Szia, itt voltam, gyere haza, nagyon várlak. Folyton üzeneteket hagytam neki, beleírtam a homokba, a hóba, ráfirkáltam a párás ablakra, éjjelente a mutatóujjammal a hátára rajzoltam, hogy szeretlek. Négy éve, kilenc hónapja és hét napja nem láttam. Azóta megváltozott az életem.

A mi falunk a legszebb a világon, jó volt ott élni. A folyónk is csodálatos, nagyon szerettem. Szép volt a vize régen, ragyogóan tiszta. A falusiak úgy mondják: olyan a folyó, hogy ha abba belenézel teliholdkor, még a legutolsó öngyilkos arcát is láthatod benne. Szerintem ez szép mondás. Akkoriban engem is érdekelt a halál. Most már nem. Most élni akarok. Tizenhat évesen még azt hittem, jobb a városban, mint falun, mert ott szebbek az emberek, okosabbak, fiatalabbak, gazdagab-